

Sygn. akt I C 295/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Marek Jasiński

Protokolant: Joanna Czyżewska

po rozpoznaniu 19 stycznia 2021 r. w G.

na rozprawie

sprawy z powództwa Ł. C.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. (poprzednio: (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.)

o zapłatę

I. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Ł. C. kwotę 11 430,25 zł (jedenaście tysięcy czterysta trzydzieści złotych dwadzieścia pięć groszy) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 29 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala;

III. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Ł. C. kwotę 5005 zł (pięć tysięcy pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk-Północ w Gdańsku kwotę 380,50 zł (trzysta osiemdziesiąt złotych pięćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 295/19

UZASADNIENIE

Powód Ł. C. domagał się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. (poprzednio (...) Spółki Akcyjnej w W.) na swoją rzecz kwoty 11.757,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 29 grudnia 2018 r. do dnia zapłaty. Wystąpił także o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że w następstwie zdarzenia komunikacyjnego, do którego doszło w dniu 22 sierpnia 2018 r., za które odpowiedzialność, jako ubezpieczyciel OC sprawcy kolizji, ponosi pozwany, uszkodzeniu uległ będący jego własnością pojazd B. o numerze rejestracyjnym (...). Pozwany tytułem odszkodowania wypłacił kwotę łącznie 21.666,45 zł, jednakże technicznie i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu wynosiły 33423,58 zł.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 12 lipca 2019 r. w sprawie o sygn. akt I C 295/19, Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zakład ubezpieczeń wniósł o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwany podniósł, iż powodowi zostało wypłacone całe należne mu odszkodowanie. Pozwany wskazywał na zasadność wyliczenia kosztów naprawy w oparciu o części alternatywne z uwagi na brak wykazania przez powoda użycia do naprawy oryginalnych nowych części. Argumentował, iż powód pomimo poinformowania o możliwości naprawy w warsztacie współpracującym z pozwanym nie skorzystał z oferty, tym samym naruszył zasadę minimalizacji szkody. Zakwestionował także żądanie wysokości odszkodowania z uwzględnieniem podatku VAT.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

22 sierpnia 2018r. w G. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzony został pojazd marki B. o nr rej. (...) stanowiący własność Ł. C..

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej w (...) Spółce Akcyjnej w W., obecnie (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W..

/okoliczność bezsporna, nadto dowód akta szkody –k. 11,odpis KRS – k. 55-60/

Decyzją z 30 sierpnia 2018 r. ubezpieczyciel przyznał Ł. C. odszkodowanie w kwocie 9.568,12 zł. Następnie, na skutek odwołania od powyższej decyzji, 24 września 2018 r., przyznał mu dodatkową kwotę tytułem odszkodowania w wysokości 12.098,33 zł. Pismem z dnia 21 grudnia 2018 r., Ł. C. wezwał ubezpieczyciela do dopłaty należnego odszkodowania z tytułu kosztów niezbędnych do naprawy pojazdu. W decyzji z dnia 28 grudnia 2018r. pozwany odmówił wypłaty dalszego odszkodowania z tytułu kosztów naprawy.

/dowody: akta szkody – k. 11,decyzja pozwanego z dnia 30.08.2018r. wraz z kalkulacją – k. 12-14v, pismo powoda z dnia 24.09.2018r. wraz z kalkulacją – k. 15-20, decyzja pozwanego z dnia 26.09.2018r. wraz z kalkulacją – k.21-23v, pismo pozwanego z dnia 28.09.2018r. – k. 24, wezwanie powoda z dnia 21.12.2018r. – k. 25-26, pismo pozwanego z dnia 28.12.2018r. – k. 27, dokumentacja likwidacji szkody – k. 61-64v/

Ł. C. prowadzi działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w G. i jest podatnikiem podatku VAT. W przypadku spornego samochodu, nie miał możliwości odliczenia podatku VAT, gdyż wykorzystywał ten samochód do celów prywatnych, a pojazd nie był ujęty w ewidencji środków trwałych.

/dowód: wydruk z (...) k. 67,przesłuchanie powoda Ł. C. k. 89-90 (protokół elektroniczny k. 92)/

Niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu marki B. o numerze rejestracyjnym (...) wynikłe ze zdarzenia z dnia 22 sierpnia 2018 r., przy uwzględnieniu średnich stawek za roboczogodzinę prac blacharskich i mechanicznych stosowanych przez warsztaty naprawcze na terenie T., stawek za lakierowanie (przyjętych na poziomie 126 zł netto przy stawkach przeciętnych wynoszących 141 zł netto), i przy zastosowaniu do naprawy tego pojazdu nowych części zamiennych sygnowanych logiem producenta pojazdu, w klasie jakości O - wynoszą 33.096,70 zł. Naprawa pojazdu przy użyciu części nowych oryginalnych jest niezbędna do przywrócenia walorów trwałościowych, estetycznych i spełniających wymogi bezpieczeństwa pojazdu, nie powodując przy tym wzrostu wartości pojazdu. Brak nadto było podstaw pozwalających przyjąć, by przed przedmiotową szkodą w pojeździe zamontowane były części inne niż oryginalne.

/dowody: faktury VAT – k. 83-85,opinia biegłego wraz z kalkulacją – k. 106-172/

Sąd zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie poddanego ocenie zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, wedle własnego przekonania, po wszechstronnym rozważeniu wszystkich dowodów.

Sąd oparł się na dokumentacji zgromadzonej w aktach przedmiotowej sprawy, która nie budzi żadnych wątpliwości co do swojej autentyczności, a ponadto, co zasługuje na podkreślenie, nie była ona kwestionowana przez żadną ze stron. Dodać należy, iż z dokumentów zaoficerowanych przez strony wynikały bezsporne w sprawie okoliczności faktyczne.

Sąd przeprowadził dowód z przesłuchania powoda Ł. C.. W ocenie Sądu, ze złożonych zeznań wyłania się jasny i nie budzący większych wątpliwości obraz okoliczności faktycznych sprawy. Co do zasady zeznania te znalazły potwierdzenie w pozostałym zebranych w sprawie materiałem dowodowym, a tym samym uznane za wiarygodne.

Kluczowym dowodem w sprawie, mającym najistotniejsze znaczenie dla rozstrzygnięcia sporu stron była opinia biegłego D. F.. W ocenie Sądu, przedłożona przez biegłego opinia w pełni zasługuje na uznanie, ponieważ sporządzona została rzetelnie, profesjonalnie i z zachowaniem najwyższych standardów zawodowych. Opinia ta spełnia wymogi miarodajnego dowodu, gdyż zawiera odpowiedzi na pytania zawarte w tezie dowodowej, wnioski sformułowane są jasno, przejrzysto i w zrozumiały sposób. Biegły także należycie i wyczerpująco umotywowował swoje konkluzje, wskazując konkretne argumenty na poparcie wyników swojej pracy.

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. Dotychczas sporządzona opinia przez tego biegłego była pełna, jasna, precyzyjnie odpowiadała na stawiane biegłemu pytania. Nie zachodziła zatem potrzeba uzupełniania tej opinii.

Z powyższych względów Sąd uznał omawianą opinię za miarodajną i wnioski w niej zawarte Sąd poczynił własnymi ustaleniami.

Zgodnie z treścią art. 822 § 1, 2 i 4 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia. Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Zasada ta doszczegółowienia została art. 35 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) odnośnie szkód powstałych w wyniku zdarzeń komunikacyjnych, zgodnie z którym ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu.

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 22 sierpnia 2018 roku i odpowiedzialność pozwanego jako ubezpieczyciela z tytułu umowy OC samochodu sprawcy zdarzenia.

W wyniku zdarzenia uszkodzeniu uległ samochód marki B. o nr rej. (...), który był w posiadaniu powoda. Osią sporu w niniejszej sprawie w stosunku do roszczeń powoda była wysokość dochodzonego roszczenia z tytułu odszkodowania.

Stosownie do treści art. 361 § 2 k.c., w braku odmiennego postanowienia ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba, że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili (art. 363 § 2 k.c.). Stosownie do poglądów utrwalonych w orzecznictwie i doktrynie prawa, naprawienie szkody ma wyrównać ubytek majątkowy poszkodowanego, ale nie może prowadzić do wzbogacenia go.

Jak wynika z utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego poszkodowany ma prawo dokonania wyboru warsztatu, któremu zleci naprawę samochodu, o ile koszty naprawy wyliczone przez ten warsztat będą konieczne i ekonomicznie uzasadnione, a stosowane stawki robocizny będą mieścić się w granicach stawek stosowanych na lokalnym rynku,

Zgodnie bowiem z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 w sprawie III CZP 32/03, opubl. M.Prawn. 2004/2/81 „odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej za uszkodzenie pojazdu mechanicznego obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku”. W uzasadnieniu powyższej uchwały Sąd Najwyższy podkreślił, iż poszkodowanemu przysługuje wybór odpowiedniego warsztatu naprawczego, któremu powierzy on dokonanie naprawy uszkodzonego pojazdu. Warsztaty te mogą posługiwać się różnymi cenami w zakresie tych samych lub podobnych prac naprawczych. Co więcej, ceny te mogą odbiegać w odpowiedniej skali od cen stosowanych przez warsztaty naprawcze działające na odpowiednim rynku lokalnym (np. na terenie określonego miasta lub gminy).

Sąd rozpoznający niniejszą sprawę podziela także stanowisko wyrażone przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 listopada 1970 roku, II CR 425/72 OSNCP Nr 6/1973, poz. 111, gdzie stwierdzono, że „w wypadku uszkodzenia rzeczy w stopniu umożliwiającym przywrócenie jej do stanu poprzedniego, osoba odpowiedzialna za szkodę obowiązana jest zwrócić poszkodowanemu "wszelkie celowe, ekonomicznie uzasadnione wydatki, poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego, do których wydatków należy zaliczyć także koszt nowych części i innych materiałów, jeżeli ich użycie było niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy.”

W kwestii tego, jaki był konieczny, usprawiedliwiony koszt naprawy przedmiotowego pojazdu, Sąd oparł się w całości na opinii biegłego sądowego D. F.. Biegły wskazał, iż wysokość niezbędnych i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu powoda wynosi 33.096,70 zł brutto. Nadto biegły wskazał, iż przy ustalaniu wysokości kosztów naprawy zastosowano średnie stawki za roboczogodziny prac mechaniczno – blacharskich i lakierniczych z terenu T. i okolicy, które wynoszą odpowiednio 126 i 141 zł oraz uwzględniono oryginalne części zamienne. Biegły dodał, że naprawa pojazdu przy użyciu części nowych oryginalnych jest niezbędna do przywrócenia walorów trwałościowych, estetycznych i spełniających wymogi bezpieczeństwa pojazdu, nie powodując przy tym wzrostu wartości pojazdu. Zwrócił uwagę, iż brak było podstaw pozwalających przyjąć, by przed przedmiotową szkodą w pojeździe zamontowane były części inne niż oryginalne. Sąd w całości podzielił zasadność powyższej argumentacji biegłego i w konsekwencji przyjął wnioski w niej zawarte jako własne. Podkreślić przy tym należy, iż uzasadniony koszt naprawy pojazdu jest w każdym przypadku wymierny i winien uwzględniać okoliczności danej sprawy, a w szczególności wiek pojazdu, jego stan techniczny oraz historię pojazdu. Brak jest jakichkolwiek argumentów aby wartość uzasadnionego kosztu naprawy pojazdu uzależniać od stanowiska procesowego stron w zakresie użycia określonej kategorii części zamiennych, nawet jeżeli pojazd nie został naprawiony.

Mając powyższe na uwadze, Sąd stwierdził, iż powód miał pełne prawo domagania się zapłaty odszkodowania w wysokości kosztorysowych kosztów naprawy jego pojazdu. Obowiązek naprawienia szkody poprzez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić. Skoro wykonanie naprawy nie jest warunkiem koniecznym ustalenia i wypłaty odszkodowania, to zakład ubezpieczeń nie jest uprawniony do uzależnienia wypłaty odszkodowania od przedłożenia przez poszkodowanego faktur za naprawę pojazdu (tak m.in. wyrok SN z dnia 16.05.2002 r. V CKN 1273/00. Pozwany nie może również umniejszać swojej odpowiedzialności za szkodę na tej podstawie, że powód nie dokonał naprawy lub dokonał jedynie częściowej naprawy.

Zasadnie także powód domagał się uwzględnienia w kwocie odszkodowania kwoty podatku od towarów i usług (VAT) w zakresie kosztów naprawy pojazdu. Odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu, ustalone według cen części zamiennych i usług, obejmuje kwotę podatku od towarów i usług wyłącznie w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego (por. uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 roku, III CZP 150/06, Legalis nr 82092). W przedmiotowej sprawie poszkodowany – powód - nie mógł obniżyć podatku należnego o kwotę podatku naliczonego. W konsekwencji wypłacone odszkodowanie winno obejmować wartość brutto.

Mając powyższe na względzie Sąd uznał, że powodowi należna jest dopłata do odszkodowania w kwocie 11.430,25 zł stanowiąca różnicę między wysokością kosztów naprawy ustaloną przez biegłego a wysokością dotychczas przyznanego powodowi odszkodowania (33.096,70 – 21.666,45 = 11.430,25 zł).

Co się zaś tyczy daty, od której powód może domagać się odsetek, przywołania wymaga art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, (...) przewidujący obowiązek wypłacenia przez zakład ubezpieczeń odszkodowania w terminie 30 dni od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie oraz analogiczna w tej mierze regulacja z art. 817 § 1 k.c. Skoro zatem pozwany w swoim piśmie datowanym na 28 grudnia 2018r. ostatecznie odmówił powodowi dopłaty odszkodowania z tytułu kosztów naprawy w zgłoszonej w pozwie kwocie, to już w tej dacie uznał sprawę za dostatecznie wyjaśnioną do rozstrzygnięcia (nie sposób pomijać w tym zakresie zawodowego charakteru prowadzonej przez pozwanego działalności - art. 355 § 2 k.c.), a w konsekwencji z całą pewnością w dniu 29 grudnia 2018 r., to jest w dacie, od której powód domaga się przyznania odsetek, pozostawał już w opóźnieniu ze spełnieniem tych świadczeń. Odsetki od wskazanych należności przysługują powodowi za cały czas opóźnienia, bez względu na to, czy było ono następstwem okoliczności, za które pozwany odpowiada i jednocześnie niezależnie od tego, czy skutek opóźnienia Ł. C. poniósł szkodę (art. 481 § 1 k.c.).

W pozostałym zakresie Sąd powództwo jako niezasadne oddalił.

O kosztach postępowania orzeczono w punkcie trzecim wyroku, na podstawie art. 98 k.p.c., art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. i uznając, że powód uległ jedynie co do nieznacznej części swojego żądania, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot kosztów procesu w całości. Koszty procesu poniesione przez powoda wyniosły 5.005 zł, na które składa się opłata sądowa od pozwu w kwocie 588 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 3.600 zł, których wysokość ustalono na podstawie § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych, powiększone o opłatę skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł oraz wykorzystana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego w kwocie 800 zł. W punkcie IV sentencji wyroku Sąd zasądził od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku kwotę 380,50 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 295/19

ZARZĄDZENIE

Dnia 3 lutego 2021 r.

1. (...)

2. (...)

3. (...)

(...)